

Uzasadnienie Postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie

z 1 lipca 2021 roku

1. Powód **przedmiotowo skumulował** roszczenia i przedmiotem powództwa uczynił następujące:

a. o ustalenie, że umowa kredytu łącząca powoda Hotel (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w D. oraz pozwanego (...) Bank (...) spółkę akcyjną w W. jest nieważna na podstawie art. 58 k.c., 353¹ § 1 k.c., 358¹ § 2 k.c. i 69 ust. 1 i 2 prawa bankowego w brzmieniu obowiązującym w dacie udzielenia kredytu;

b. o zasądzenie od pozwanego kwoty 15.757.030,40 zł tytułem zapłaconych od 10 kwietnia 2008 roku do 31 grudnia 2020 roku rat kapitałowo-odsetkowych z tytułu nieważnej umowy kredytu.

Roszczeniem ewentualnym powód objął zasądzenie kwoty 5.858.162,82 zł tytułem nadpłaconego kapitału i nadpłaconych odsetek w ratach kapitałowo-odsetkowych wynikających z umowy kredytu za okres od 10 kwietnia 2008 roku do 31 grudnia 2020 roku przy założeniu, że w ramach zawartej umowy obowiązuje oprocentowanie zgodne z warunkami przewidzianymi w umowie, to jest według stawki (...) na PLN.

2. Powódka domagała się zabezpieczenia roszczenia niepieniężnego przez:

a. wstrzymanie obowiązku dokonywania spłat rat kredytu w okresie od wydania postanowienia do uprawomocnienia się orzeczenia kończącego;

b. zakazanie pozwanemu złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu;

c. zakazanie pozwanemu przekazywania informacji o niedokonaniu przez powoda spłat rat kredytu do Biura (...) spółki akcyjnej w W. i do Systemu Bankowy Rejestr prowadzonego przez (...) Banków (...).

3. Według twierdzeń faktycznych pozwu, 10 kwietnia 2008 roku R. L., jako osoba fizyczna prowadząca jednoosobową działalność gospodarczą, zawarł z pozwanym umowę kredytu w wysokości 6.533.439,41 CHF przeznaczonego na budowę ośrodka wypoczynkowo-rehabilitacyjnego w D.. Działalność R. L. została przekształcona w spółkę (...), ta zaś została przejęta przez Hotel (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w D.. Skutkiem przekształceń było przejście praw i obowiązków wynikających z umowy o kredyt na stronę powodową.

4. Kredyt został wyrażony w walucie (...), po przeliczeniu kwota kredytu została wypłacona w złotych polskich, zgodnie z kursem kupna dewiz dla franka szwajcarskiego według tabeli kursów obowiązującej u pozwanego w dniu wykorzystania kredytu lub transzy. Kwota kredytu ustalona we frankach szwajcarskich podlegała spłacie w złotych polskich z zastosowaniem kursu sprzedaży dewiz dla (...) obowiązującego w dniu płatności raty kredytu zgodnie z tabelą kursów obowiązującej u pozwanego w dniu spłaty.

5. Powódka przedstawiła argumentację mającą uzasadniać tezę, że wypłata kredytu określonego w (...) przy zastosowaniu arbitralnie ustalonego przez Bank kurs kupna waluty jak i spłata kredytu przy zastosowaniu arbitralnie ustalonego przez Bank kurs sprzedaży waluty należy ocenić jako niezgodne z art. 58 § 1 i 3 k.c. i art. 353¹ k.c., 58 § 2 k.c., 358¹ § 2 k.c. i 69 ust. 1 i 2 prawa bankowego, w brzmieniu obowiązującym w dacie udzielenia kredytu.

6. Udzielenia zabezpieczenia może żądać każda strona lub uczestnik postępowania, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia (art. 730¹ § 1 i 2 k.p.c.). Interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia przy roszczeniach, które stwierdzone orzeczeniem nie podlegają wykonaniu w drodze egzekucji, istnieje, kiedy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie. Zgodnie z art. 755 § 1 k.p.c., jeżeli przedmiotem zabezpieczenia jest procesowe roszczenie niepieniężne, sąd udziela zabezpieczenia w taki

sposób, jaki stosownie do okoliczności uzna za odpowiedni. W szczególności sąd może unormować prawa i obowiązki stron lub uczestników postępowania na czas trwania postępowania.

7. Wysokość kredytu została ustalona we frankach szwajcarskich, natomiast spełnienie świadczenia przez kredytodawcę (wyplata kredytu) następowała w walucie polskiej według kursu kupna franka szwajcarskiego zgodnie z tabelą ustaloną przez stronę pozwaną bez zastosowania kryteriów obiektywnych. Wysokość świadczenia pieniężnego Banku w chwili zawierania umowy kredytu nie była znana; jego wysokość była ustalana w sposób nieweryfikowalny obiektywnymi kryteriami. W rezultacie wysokość długu dłużnika (powoda) była swobodnie kształtowana przez wierzyciela (pozwanego). Podobny mechanizm po raz kolejny występuje przy spłacie rat kredytu, która następowała w złotych polskich z zastosowaniem kursu sprzedaży franka szwajcarskiego ustalonego zgodnie z tabelą kursów obowiązującą u pozwanego w dniu spłaty. Spełniając świadczenie w złotych dłużnik nie wiedział jaka część zobowiązania wygasa wskutek wykonania (jaka część kredytu, którego suma wyrażona jest w (...), jest spłacana). Skutkiem opisanych klauzul waloryzacyjnych było jednostronne ustalenie przez wierzyciela wysokości świadczenia dłużnika.

8. Wysokość zobowiązania z kredytu denominowanego, jak w rozpoznawanej sprawie, określono w walucie obcej, a sposób spełnienia świadczenia (wykonania zobowiązania) przez strony za pomocą mechanizmu przeliczeniowego w walucie polskiej według kryteriów dyskrecjonalnych. W konsekwencji, skutkiem mechanizmów przeliczeniowych zastosowanych w umowie kredytu denominowanego jest dowolność decyzji banku - dłużnika z umowy kredytu w zakresie jego wypłaty - w określeniu wysokości swojego świadczenia. Bank swobodnie decydował, czy wykonał zobowiązanie do wypłaty sumy kredytu, czy nie. Natomiast mechanizm przeliczeniowy zastosowany podczas spłaty kredytu skutkuje dyskrecjonalnym określeniem wysokości długu powoda. Jedynie od decyzji pozwanego banku zależało, w jakiej wysokości pozwany spełni swoje świadczenie, więc spłaci część kredytu wyrażonego w (...); przeliczenie wartości złotego na (...) miało charakter dowolny. Z tej przyczyny ekspozycja różnic między kredytem denominowanym a indeksowanym w zakresie dyskrecjonalności wierzyciela (banku) w określeniu rozmiaru spełnienia świadczenia przez siebie i przez kredytobiorcę (pozwanego) ze skutkiem wygaśnięcia zobowiązania nie istnieje.

9. Nie rozwijając szerzej kwestii granic swobody umów w kontekście natury stosunku zobowiązaniowego (art. 353¹ k.c.), dla potrzeby ustalenia prawdopodobieństwa roszczenia należy przyjąć, że zgodne z naturą stosunku zobowiązaniowego jest spełnienie świadczenia, którego wysokość określa jego treść, więc obie strony w drodze konsensusu. Kiedy treść, w tym wysokość świadczenia, kształtowana jest przez wierzyciela jednostronnie i bez odwołania do sprawdzalnych i obiektywnych kryteriów, to zależy od swobodnej jego woli, od uznania. W takiej sytuacji treść zobowiązania przestaje mieć znaczenie, a istotna staje się wola wierzyciela, nieskrępowana żadnymi kryteriami, kształtująca obowiązek dłużnika spełnienia świadczenia. Przy rozstrzygnięciu wniosku o udzielenie Sąd przyjmuje, że umowa przewidująca jednostronne ustalenie wysokości świadczenia przez wierzyciela - Bank w stosunku kredytowym jest sprzeczna z naturą tego stosunku, zatem z art. 353¹ k.c. i nieważna na podstawie art. 58 § 1 k.c.

10. W uchwale Sądu Najwyższego, 7 sędziów, z dnia 22 maja 1991 r., III CZP 15/91, przyjęto, że klauzula umowna dopuszczająca dokonywanie jednostronnej zmiany umów w dowolnym czasie narusza zasadę słuszności kontraktowej, nie zezwalającą na dopuszczenie do takiego reżimu umownego, w którym z zasady realizowałyby się interesy jednej, z uszczerbkiem interesów drugiej ze stron umowy. Byłoby to zatem sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Wyrok zapadł w innym stanie prawnym i dotyczył zmian regulaminu stosowanego przez bank, jednak kwestię jednostronnego kształtowania umowy uznano za sprzeczną z zasadami współzycia społecznego. Poglądy o niedopuszczalności arbitralnego kształtowania stosunku prawnego przez jedną ze stron wyrażane były wielokrotnie, choć przy rozpatrywaniu innych stosunków prawnych (uchwała Sądu Najwyższego, 7 sędziów z dnia 6 marca 1992 r., III CZP 141/91, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2002 r., II CKN 933/99, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1992 r., III CZP 50/92, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2002 r., II CKN 933/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2013 r., I CSK 313/12). W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2014 r., IV CSK 597/13 przyjęto, że nie zasługuje na aprobatę pogląd uznający dopuszczalność przyznania

wyłącznie jednej stronie stosunku zobowiązaniowego możliwości zmiany warunków umowy. (...). Sprzeczna z naturą umowy gospodarczej byłaby regulacja dająca jednej stronie całkowitą dowolność w dokonywaniu jednostronnych zmian w każdym czasie obowiązywania umowy. Klauzula tego rodzaju naruszałaby też zasadę słuszości kontraktowej, a w konsekwencji zachodziłyby podstawy do jej kwalifikowania jako sprzecznej z zasadami współzycia społecznego, zarówno w rozumieniu art. 58 § 2 k.c., jak i art. 353¹ k.c. (odwołano się także do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2002 r., II CKN 933/99, uchwał z 26 listopada 1991 r., III CZP 121/91 i z 3 lipca 1991 r., III CZP 59/91).

11. W wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 marca 2020 r., I ACa 257/19, w sprawie **na tle stosunku umowy kredytu zawartej z konsumentami** przyjęto, że „możliwość dowolnego kształtowania przez powodowy Bank kursu wymiany walut skutkują rażąco dysproporcją uprawnień kontraktowych na niekorzyść pozwanych i w sposób oczywisty godzą w dobre obyczaje. (...). W konsekwencji sporne postanowienia dotyczące indeksacji zakłócają równowagę między stronami umowy kredytowej oraz w sposób rażący naruszyły interes pozwanych, w związku z czym należało ocenić je jako sprzeczne z dobrymi obyczajami.” W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2019 r., II CSK 483/18, stwierdzono, że mechanizm ustalania kursów waluty, który pozostawia bankowi swobodę, jest w sposób oczywisty sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta, a klauzula która nie zawiera jednoznacznej treści, a przez to pozwala na pełną swobodę decyzyjną banku jest klauzulą niedozwoloną w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

12. **Sprzeczność postanowienia umownego z dobrymi obyczajami i rażące naruszenie interesów konsumenta nie oznaczają eo ipso, że przekroczono ramy określone dla natury stosunku zobowiązaniowego i niezależnie od tego sprzeczności z zasadami współzycia społecznego, w szczególności w odniesieniu do obrotu profesjonalnego.** W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2020 r., V CNP 47/19 przyjęto, że rażącym naruszeniem interesów konsumenta jest nieusprawiedliwiona dysproporcja praw i obowiązków na jego niekorzyść. Z kolei klauzula dobrych obyczajów nakazuje dokonać oceny postępowania kontrahenta konsumenta w kontekście norm moralnych i obyczajowych, powszechnie akceptowanych lub znajdujących uznanie w określonej sferze działań w stosunkach z konsumentem. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami kwalifikowane będą zatem wszelkie postanowienia, które zmierzają do naruszenia równorzędności stron stosunku prawnego, nierównomiernie rozkładając uprawnienia i obowiązki między partnerami umowy.

13. Pomijając zbędne na tym etapie postępowania wypełnienie wymienionych klauzul generalnych treścią pozanormatywną, **nie można racjonalnie utrzymywać, że w odniesieniu do konsumenta to samo postanowienie umowne narusza normy moralne i obyczajowe, narusza równorzędność stron stosunku prawnego, a w stosunku do osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą pozostaje już w zgodzie z ogólnie przyjętą moralnością** (art. 58 § 2 k.c.) i mieści się w ramach określonych dla swobody umów (natury stosunku prawnego). Dla tej oceny miarodajna jest chwila zawarcia kontraktu, a niestosowanie z przyczyn intertemporalnych art. 385⁵ k.c. nie oznacza, że zgodność z zasadami współzycia społecznego jest zupełnie inną kategorią w stosunkach konsumenckich i profesjonalnych. W odniesieniu do kredytobiorców - konsumentów, pogląd, że rozważane postanowienie umowne jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza prawa konsumenta jest w orzecznictwie sądów obecnie przyjęty powszechnie.

14. Dla potrzeb zabezpieczenia roszczenia definitywne przyjęcie poglądu, czy umowa, w której wysokość świadczeń jest dowolnie ustalana przez wierzyciela narusza zasady współzycia społecznego i jest nieważna na podstawie art. 58 § 2 k.c. czy też na podstawie art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 § 1 k.c. jest zbędne. Pozostaje natomiast do rozważenia, czy umowa kredytu jest nieważna w całości, czy nieważne są jedynie postanowienia zawierające mechanizm waloryzacji.

15. **W odniesieniu do kredytów konsumenckich** zaopatrzonych klauzulą waloryzacyjną do waluty obcej Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z 3 października 2019 roku, C-260/18, K. D. i J. D. przeciwko Raiffeisen Bank (...), EU:C:2019:819, dalej wyrok C-260/18, w punkcie 44. stwierdził, że klauzule dotyczące ryzyka wymiany określają główny przedmiot umowy kredytu, takiej jak ta w postępowaniu głównym, w związku z czym obiektywna możliwość utrzymania obowiązywania przedmiotowej umowy kredytu wydaje się w tych okolicznościach

niepewna (Trybunał odwołał się w tym miejscu do poprzedniego wyroku z 14 marca 2019 r., D., C-118/17, EU:C:2019:207, pkt 48, 52 i przytoczonego tam orzecznictwo). Trybunał Sprawiedliwości kwalifikuje konsekwentnie klauzule dotyczące ryzyka wymiany, do których zalicza także sposób ustalania kursu wymiany, jako klauzule określające główny przedmiot umowy kredytu zarówno denominowanego, jak i indeksowanego (wyroki: C-260/18, pkt 44 wyroku; C-118/17, pkt 48, 49, 52; C-51/17, pkt 68 oraz C-186/16).

16. (...) w wyroku C-260/18 stwierdził, że art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie temu, aby sąd krajowy, po stwierdzeniu nieuczciwego charakteru niektórych warunków umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej i oprocentowanego według stopy procentowej bezpośrednio powiązanej ze stopą międzybankową danej waluty, przyjął, zgodnie z prawem krajowym, że ta umowa nie może nadal obowiązywać bez takich warunków z tego powodu, że ich usunięcie spowodowałoby zmianę charakteru głównego przedmiotu umowy (pkt 1. sentencji). Trybunał Sprawiedliwości rozstrzygnął, że należy mówić o braku w systemie polskim przepisów prawa, które nadawałyby się do zastępowania abuzywnych klauzul przeliczeniowych (pkt 61). Stwierdzono, że nie wydaje się, aby były one przedmiotem szczególnej analizy prawodawcy w celu określenia równowagi między całością praw i obowiązków stron, a tym samym przepisy te nie korzystają z domniemania braku nieuczciwego charakteru. W konsekwencji należy przyjąć, że niedopuszczalne jest „poprawianie umowy” przez sąd przez zastępowanie nieprzejrzystej klauzuli przeliczeniowej „sprawiedliwym” (urzędowym) kursem walutowym, jeśli kredytobiorca nadal, choć w zmniejszonym zakresie, obarczany byłby ryzykiem walutowym.

17. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 kwietnia 2019 roku III CSK 159/17 przyjął, że nieważność niedozwolonych postanowień umownych zawierających nieuczciwe klauzule walutowe istnieje ex tunc i podlega uwzględnieniu z urzędu. Wprowadzenie do prawa bankowego art. 69 ust. 2 pkt 4a. nie wpływa na sposób oceny abuzywności lub nieabuzywności postanowień umowy kredytowej zawartej przed jego wejściem w życie. Istniejąca w dacie zawarcia umowy abuzywność postanowień umowy w tym zakresie nie może być sanowana. Wyrok Sądu Najwyższego zapadł przed wyrokiem (...) C-260/18, i przyjęto w nim, obecnie nieprawidłowo, że po wyeliminowaniu niedozwolonej klauzuli indeksacyjnej umowa kredytowa może wiązać dalej strony. Według Sądu Najwyższego, eliminacja klauzuli indeksacyjnej nie prowadzi do unieważnienia umowy, ani też nie wymaga zastąpienia nieuczciwego postanowienia umownego innym - możliwe jest funkcjonowanie umowy stron również po wyeliminowaniu z niej klauzuli indeksacyjnej, jednak pogląd ten należy uznać za nieaktualny wobec wyroku C-260/18.

18. *Powyższe poglądy, choć wyrażone na tle stosunków konsumenckich, stanowią istotną wskazówkę interpretacyjną w zakresie art. 58 § 3 k.c. w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy.*

Klauzula waloryzacyjna w stosunkach konsumenckich jest głównym świadczeniem w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. co stanowi zasadniczy argument za przyjęciem, że Bank nie zawarłby rozważanej umowy kredytowej, jeżeli nie zastrzegłby klauzuli waloryzacyjnej. Bez postanowień dotkniętych nieważnością w ogóle nie doszło do zawarcia umowy kredytu z poprzednikiem prawnym powoda jako osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą.

19. *Powyższe prowadzi do wniosku, że istnieje wysokie prawdopodobieństwo uznania przez Sąd, że umowa kredytu istniejąca między stronami jest w całości nieważna na podstawie art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 353¹ k.c.*

20. Niezależnie od powyższego należy wskazać, nie rozwijając szerzej tej kwestii, że zgodnie z art. 69 prawa bankowego w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy, jak i obecnie, umowa kredytu powinna w szczególności określać kwotę środków pieniężnych, którą bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy. Wskutek klauzuli waloryzacyjnej w dniu zawierania umowy nie była znana kwota środków pieniężnych oddana kredytobiorcy, umowa jest sprzeczna z ustawą i nieważna w całości (art. 58 § 1 k.c.).

21. *O prawdopodobieństwie roszczenia niepieniężnego, jako jednego z przedmiotowo skumulowanych, decyduje także, jako przesłanka zasadności powództwa, interes prawny w ustaleniu nieważności umowy, zgodnie z art. 189 k.p.c.* Interes prawny to potrzeba regulacji stosunku prawnego, który jest niepewny. Stan niepewności powinien wynikać z obecnego lub przewidywanego jego naruszenia.

Interes prawny w udzieleniu ochrony, rozpatrywany w odniesieniu do stosunków prawnych o charakterze długoterminowym, zobowiązań ciągłych, może dotyczyć niepewności w zakresie niewykonanej jeszcze części zobowiązania.

22. Interes prawny występuje, kiedy skutek prawomocnego wyroku ustalającego zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, zatem definitywnie zakończy istniejący spór lub zapobiegnie powstaniu sporu w przyszłości. Warunkiem jest, aby interes ten nie podlegał ochronie w ramach dalej idącego środka, przykładowo powództwa o zasądzenie.

23. Umowa kredytu nie jest wykonana przez powoda i w tej części istnieje niepewność stosunku prawnego wynikająca ze sprzecznych ocen ważności umowy dokonywanych przez strony. Innymi słowy **istnieje niepewność w zakresie niewykonanej części umowy**, spór co do tego, czy ma być wykonywana. **Powództwo o ustalenie nieważności umowy prowadzi do definitywnego zakończenia sporu w części niewykonanej i nie może być ubezskutechnione możliwością sięgnięcia pod dalej idący środek ochrony - powództwo o zasądzenie.** Pogląd o przysługiwaniu powodowi interesu prawnego w ustaleniu nieważności umowy kredytu jest powszechnie przyjęty przez sądy orzekające w sprawach konsumenckich. Wyrok ustalający nieważność ma skutek *ex tunc* i z uwagi na związanie zarówno stron, jak i innych sądów jego treścią (art. 365 § 1 k.p.c.) jest prejudykatem dla dalszych czynności stron w związku ze spłaceniem kredytu przez powoda. Nie można przyjąć, że interes prawny wyłącza badanie przez sąd w zakresie roszczenia o zapłatę kwestii ważności umowy, ponieważ umowa łączy strony, istnieje obowiązek spłaty kredytu i dopiero po spłaceniu kolejnych rat powód musiałby występować ponownie z żądaniem ich zwrotu.

24. Powodowi przysługuje **interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia roszczenia**. Celem powództwa o ustalenie jest uzyskanie wyroku, którego skutkiem będzie zaprzestanie spłaty rat kredytu; nie istnieje przecież zobowiązanie do zapłaty z nieważnej umowy. Cel ten nie zostanie osiągnięty, jeżeli powód dalej będzie spełniał świadczenia pieniężne i w toku procesu spełni całe świadczenie. W takiej sytuacji nie będzie istniał interes prawny w ustaleniu nieważności umowy, ponieważ możliwe będzie wytoczenie powództwa dalej idącego o zapłatę. Bez zabezpieczenia żądana przez powoda ochrona prawna nie będzie mogła być zrealizowana. Spełnianie świadczenia obecnie ocenianego jako nienależne doprowadziłoby do nieracjonalnego zwiększania skali rozliczeń. Nie może być utrzymywany w toku procesu obowiązek przenoszenia środków pieniężnych, bez podstawy prawnej, w wyniku zawarcia nieważnej umowy. W konsekwencji powodowi przysługuje także interes prawny w zakazaniu pozwanemu wypowiedzania umowy z powodu niepłacenia rat kredytu i zawiadomienia instytucji o fakcie niespłacania świadczeń z nieważnej umowy. Niezbędne dla osiągnięcia celu postępowania jest zaprzestanie wykonywania świadczeń z nieważnej umowy.

25. Zabezpieczenie nowacyjne roszczeń niepieniężnych wynika z art. 755 § 2¹ k.p.c. Spłata rat kredytu z nieważnej umowy wywołuje niekorzystne dla powoda skutki, zwiększa bezpodstawne wzbogacenie banku, więc rozmiar roszczenia pieniężnego, dochodzonego lub które może być dochodzone od banku.

26. Wniosek o udzielenie zabezpieczenia jest niezasadny w zakresie, w jakim zmierzał do zakazania pozwanemu wypowiedzania umowy kredytowej z jakichkolwiek przyczyn, a nie tylko z powodu niepłacenia rat.

SSO Robert Bury